

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-136/07)

(2007/C 117/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy dyrektywy Rady 89/48/EWG ⁽¹⁾ z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata, a także dyrektywy Rady 92/51/EWG ⁽²⁾ z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie drugiego ogólnego systemu uznawania kształcenia i szkolenia zawodowego, uzupełniającej dyrektywę 89/48/EWG — w zakresie dostępu do zawodu kontrolera ruchu lotniczego;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Dyrektywa 89/48/EWG stosuje się do dostępu i wykonywania zawodu kontrolera ruchu lotniczego w Hiszpanii, ponieważ:
 - ogół dyplomów, licencji i upoważnień wymaganych dla wykonywania zawodu „kontrolera ruchu lotniczego” w Hiszpanii jest „dyplomem” w rozumieniu dyrektywy 89/48/EWG;
 - zawód kontrolera ruchu lotniczego jest w Hiszpanii zawodem regulowanym w rozumieniu dyrektywy 89/48/EWG.
- 2) Ponadto Królestwo Hiszpanii nie podjęło kroków niezbędnych w celu transpozycji dyrektywy 89/48/EWG w odniesieniu do zawodu kontrolera ruchu lotniczego.
- 3) Komisja uważa, że Królestwo Hiszpanii uchybiło również zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy dyrektywy 92/51/EWG, ponieważ:
 - dyrektywa 92/51/EWG stosuje się do zawodu kontrolera ruchu lotniczego, oraz
 - Królestwo Hiszpanii nie podjęło kroków niezbędnych w celu transpozycji dyrektywy 92/51/EWG w odniesieniu do zawodu kontrolera ruchu lotniczego.

- 4) Dyrektywa 2006/23/WE ⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie wspólnotowej licencji kontrolera ruchu lotniczego ustanawia system wzajemnego uznawania licencji kontrolera ruchu lotniczego wydanych zgodnie z tą dyrektywą. Jednakże wyznaczony państwom członkowskim termin dostosowania się do tej dyrektywy upływa dopiero w dniu 17 maja 2008 r. W tym stanie rzeczy aż do tego dnia w zakresie dostępu i wykonywania zawodu kontrolera ruchu lotniczego w Hiszpanii obowiązują dyrektywy 89/48/EWG i 92/51/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 19, str. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 209, str. 25.

⁽³⁾ Dz.U. L 114, str. 22.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 Raiffeisen Zentralbank Österreich AG i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 8 marca 2007 r. przez Österreichische Volksbanken-AG dotyczące sprawy T-271/02

(Sprawa C-137/07 P)

(2007/C 117/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Österreichische Volksbanken-AG (przedstawiciele: A. Ablasser-Neuhuber, R. Bierwagen i F. Neumayr, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

1. uchylenie pkt 2 i 4 sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 ⁽¹⁾ i
 - a. zgodnie z pierwszym i trzecim żądaniem stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2004/138/WE z dnia 11 czerwca 2002 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE COMP/36.571/D-1, która stanowi przedmiot sporu, w zakresie w jakim decyzja ta jest skierowana do wnoszącego odwołanie lub, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie wysokości grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie zgodnie z trzecim żądaniem lub

b. tytułem dalszego żądania ewentualnego, jeśli stan postępowania nie pozwala na wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia, przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania celem wydania rozstrzygnięcia;

2. obciążenie Komisji kosztami postępowania lub, tytułem żądania ewentualnego, jeśli sprawa zostanie przekazana Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania, pozostawienie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów Sądowi Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie uzasadnia swoje odwołanie od wspomnianego wyroku Sądu w następujący sposób:

Sąd błędnie zinterpretował kryterium zdolności porozumień lub zachowań przedsiębiorstw do wpływania na handel między państwami członkowskimi i błędnie je zastosował w niniejszej sprawie. W wyroku Sąd nieprawidłowo potraktował jako względne znaczenie kryterium skutków podziału rynku: nie jest jasne, z jakich powodów Sąd nie chciał przyznać temu kryterium przynajmniej silnej wartości wskazującej co do istnienia wpływu na handel między państwami. Ponadto wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd przeprowadził ogólne badanie ponadgranicznych skutków spotkań, zamiast oddzielnie zbadać poszczególne spotkania „sieci Lombard” i ich możliwe skutki dla handlu między państwami członkowskimi. Rozszerzająca wykładnia art. 81 ust. 1 WE, zgodnie z którą kartel obejmujący cały obszar państwa członkowskiego może, ze swej natury, przyczynić się do podziału rynków i wpływać na wymianę wewnątrz Wspólnoty lub, że istnieje w każdym razie silne domniemanie w tym względzie, jest niezgodna z ratio legis tego wspólnotowego przepisu.

Sąd naruszył prawo, nie stosując warunków przypisania obrotów — rozwinętych przez Komisję i orzecznictwo — przy przypisaniu spółce wiodącej udziałów w rynku zdecentralizowanych banków. Tym samym nie uwzględnił faktu, że w niniejszej sprawie zarówno w przypadku przypisania obrotów, jak i przypisania udziałów w rynku chodzi o tę samą kwestię, mianowicie określenie dopuszczalnej grzywny. Nie ma powodu, z jakiego te same kwestie przypisania obrotów i przypisania udziałów w rynku miałyby być oceniane według różnych kryteriów. Nawet przy założeniu, że przypisanie spółce wiodącej udziałów w rynku zdecentralizowanych banków może nastąpić na podstawie innego kryterium niż w przypadku przypisania obrotów, kryterium wybrane przez Sąd jest błędne i niezgodne z prawem.

Sąd niesłusznie odrzucił zarzuty wnoszącego odwołanie dotyczące nieuwzględnienia okoliczności łagodzących. W swojej ocenie prawnej Sąd nie uwzględnił dostatecznie w szczególności faktu, że wnoszący odwołanie odgrywał drugorzędną rolę w ramach całego kartelu i że w jego przypadku nie były konieczne kontrole przeprowadzone z zastosowaniem środków przymusu, ponieważ wnoszący odwołanie dobrowolnie współpracował z Komisją. Wnoszący odwołanie posiada jedynie bardzo mały udział w rynku, nie był zapraszany do wąskiego grona przez inne banki i uczestniczył w znacznie mniejszej liczbie spotkań. Część tych argumentów podniesionych przez wnoszącego odwołanie, które przemawiają za dopuszczeniem okoliczności łagodzących, w ogóle nie została uwzględniona. Ani Komisja, ani Sąd nie dopełniły obowiązku zbadania przed-

stawionych okoliczności i dokonania ich oceny w sposób właściwy w świetle prawa.

(¹) Dz.U. C 331, str. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 9 marca 2007 r. — Państwo belgijskie przeciwko N.V. Cobelfret

(Sprawa C-138/07)

(2007/C 117/22)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: N.V. Cobelfret

Pytanie prejudycjalne

Czy przepis, taki jak regulacja belgijska, dotyczący dochodu podlegającego ostatecznie opodatkowaniu, zgodnie z którym dywidendy, które należy uwzględnić podlegają, po pierwsze, zaliczeniu do podstawy opodatkowania spółki dominującej, a następnie kwoty wypłaconych dywidend podlegają, zgodnie z art. 205 ust. 2 W.I.B., odliczeniu od podstawy opodatkowania spółki dominującej (w wysokości 95 %) jedynie, jeśli spółka dominująca uzyskuje podlegające opodatkowaniu zyski, jest zgodny z art. 4 dyrektywy Rady 90/435/EWG (¹) z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, gdy takie ograniczenie odliczenia od dochodu podlegającego ostatecznie opodatkowaniu prowadzi do tego, że przedsiębiorstwo dominujące musi zapłacić podatek od wypłaconych dywidend w późniejszym okresie podatkowym, jeśli nie uzyskało zysków lub uzyskało niewystarczające zyski podlegające opodatkowaniu w okresie podatkowym, w którym dokonano wypłaty dywidend, a co najmniej do tego, że straty podatkowe powstałe w tym okresie podatkowym zostaną niesłusznie uwzględnione i w wyniku tego nie podlegają one już przeniesieniu do wysokości kwoty wypłaconych dywidend, które nawet bez uwzględnienia strat podatkowych byłyby zwolnione w wysokości 95 % od podatku?

(¹) Dz.U. L 225, str. 6.